

Forfatter: Aakjær, Jeppe

Titel: Udrag fra VREDENS BØRN

Citation: Aakjær, Jeppe: "Bondens Søn ; Vadmelsfolk ; Vredens Børn. - 1919", i Aakjær, Jeppe: *Bondens Søn ; Vadmelsfolk ; Vredens Børn. - 1919*, Gyldendal, 1918-19, s. 624.
Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-aakjaer06val-shoot-idm140079181802304/facsimile.pdf> (tilgået 20. april 2024)

Anvendt udgave: Bondens Søn ; Vadmelsfolk ; Vredens Børn. - 1919

endnu aldrig set ham uden med Hundehaar paa Bukse-laaarene.

Per havde kun staaet bag Træet et eneste Øjeblik, da han atter hørte Trin, lette fjedrende Trip og Trin. En barhovedet Kvinde kom ilsomt fra modsat Side, som var hun gaaet igjennem Haven.

Det var, som om Per med eet havde faaet en Støviehæi i Hjærtetekulen. Herre Jesus, det var jo Anna, hans Anna, som for et Øjeblik siden med kysende Mund og forjættende Øjne havde lovet ham evig Kjærlighed og og Troskab.

„Saa du ikke, om han var oppe?“ hørte han Forvalteren spørge.

„Nej, der er mørkt i Karlekammeret, saa han er saamænd gaaet i Seng for lang Tid siden,“ svarede Anna.

Nu lagde Forvalteren sin Arm om hende, og det saa ud, som om han skød hende sagte frem mod den aabne Luge, der stod i Væggen og aanded sin stærke Duft af vejret Hø ud i den klare Maaneaften. Da Lugen var naaet, tog Forvalteren med bred Haand om Annas Lænd og Knæ og løfted hende op i Karmen. Hendes hvide Forklæde vifted som en Flamme i det friske Gjennemtræk. Forvalteren krøb bagefter. Hans brede Støvlesnuder skræbed under Opspringet haardt mod den kalkede Lervæg.

Per var bleven biegt som et Spøgelse. Hans Hænder skjaiv efter at faa fat i noget, som han kunde slænge mod det Hul i Væggen, hvorigjennem hans jordiske Lykke var rømmet fra ham. Hvad om han greb Forken der og gik ind og gjennembored dem begge i et Stød! De laa formodentlig godt bekvemt for Stødet nu. Aah! Hans Hænder greb allerede fast om Skaffet; han rysted Forken vildt i Luften og skured Tænder, men kasted den atter fra sig i en stor Bue, saa den kom til at staa paa sine Fæner langt inde paa Grønagrene.

Han drev sanseløs ind over Marken bort fra Gaarden; her slængte han sig i en Høstak og hulked.

I ti Aar havde hans Hjærte hængt ved denne Pige som ved en Helligdom. Hun havde været Solen i hans graa glædesløse Tjenesteliv. En lille ubetydelig Brevstump fra hende havde kunnet faa hans Plov til at skjære med tifold Lethed; ja bare en af hans Arbejdskammerater